



Arrest

nr. 189 902 van 19 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE VUYST, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 21 april 2016 vraagt verzoekster om een verlenging van haar kort verblijf op het Belgische grondgebied, omdat zij sinds december 2015 instaat voor de zorg van het minderjarige kind van haar broer en dit gelet op de gevangenschap van de moeder van dit kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 juli 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt gewezen op de invrijheidstelling van verzoeksters schoonzus en gesteld dat aldus niet langer blijkt dat verzoeksters aanwezigheid op het grondgebied noodzakelijk is. Dit bevel wordt verzoekster op 25 juli 2016 ter kennis gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 maart 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [C.]

voornaam: [E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 25/07/2016)

Het regelmatig verblijf van betrokkene is nu verstreken. Op 08/07/2016 kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd betekend op 25/07/2016. Hiertegen werd een beroep ingesteld bij de RVV. Dit beroep is niet schorsend.

Betrokkene vroeg verlenging van haar verblijf omdat ze instond voor de opvoeding van het kindje [E. H. °...] van haar broer [H. F.] gedurende de hechtenis van de moeder [R. E.]. Een verlenging van het verblijf kon niet worden toegestaan aangezien de moeder van het kind op 16/06/2016 in vrijheid werd gesteld en de aanwezigheid van betrokkene bijgevolg niet meer noodzakelijk is. In casu wordt dit geenszins aangetoond. Omgekeerd wordt ook niet aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar schoonzus en dat er geen andere familiebanden zijn in het land van oorsprong. Zij kunnen verder contact houden via de moderne communicatiemiddelen of betrokkene achterna reizen naar het land van herkomst. Bovendien heeft de aanwezigheid van familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ze zou niet alleen samenwonen met schoonzus [R. E.], maar ook deze laatste haar zus zou op het adres verblijven, nl. [R. D.]. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. [R. D.] verblijft eveneens illegaal op het Belgische grondgebied en heeft dus geen verblijfsrecht. Betrokkene kan dus niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Bij gevolg kan ook hier geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Zij kunnen samen terugkeren naar het land van herkomst. [R. D.] werd bovendien reeds gerepatriëerd op 31/12/2015 en heeft een inreisverbod lopen tot 17/12/2017.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 2 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het billijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

De bestreden beslissing van 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017), waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, strookt niet met de wettelijke bepalingen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is.

[...]

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het inreisverbod door de verwerende partij, zoals hierna zal volgen niet afdoende werd gemotiveerd.

Dienaangaande dient te worden gewezen op het feit dat door de verwerende partij slechts zeer summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging op het recht op een gezins – of privéleven van verzoekende partij:

[...]

Deze motivatie kan evenwel niet in aanmerking genomen worden teneinde een inreisverbod in het licht van artikel 8 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd om verschillende redenen niet correct toegepast. Het E.V.R.M. primeert immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van E.V.R.M. Artikel 13 van het E.V.R.M. vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijke rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

[...]

De verwerende partij moet bijgevolg staven waarom zij een inreisverbod oplegt van twee jaar en waarom geen inreisverbod beneden de twee jaar.

De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat.

Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

Bovendien stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Het is dus de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod in een welbepaald dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van twee jaar gerechtvaardigd is en er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsverplichting is dus geschonden.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. De motivatie die voor het inreisverbod werd opgegeven is niet in overeenstemming met hetgeen terug te vinden is in het administratief dossier.

Zoals reeds uit de feitelijke gegevens blijkt is de verzoekende partij in allerijl gevraagd naar België te komen teneinde de zorg van het kind van haar broer en schoonzus op zich te nemen.

Jongewelzijn bevestigt dat de verzoekende partij verantwoordelijk is voor de zorg en opvoeding voor [E. H.] (stuk 3). Dit ten gevolge van de voorlopige hechtenis van de moeder mevrouw [E. R.].

Het feit dat mevrouw [R.] onlangs voorlopig werd vrijgelaten in afwachting van een proces, neemt niet weg dat de aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied nog steeds noodzakelijk is.

Meer nog, gezien de lange tijd dat de verzoekende partij de zorg van [E.] op zich heeft genomen ziet zij de verzoekende partij als haar 2de moeder. Beiden hebben een uitstekende band.

Na de vrijlating van mevrouw [R.] woonde de verzoekende partij trouwens nog steeds op het adres van haar schoonzus en [E.]. De verzoekende partij legt in die zin de briefwisseling tussen stad Oostende en haar vorige raadsman voor (stuk 4). Uiteindelijk heeft de wijkagent bevestigd dat de verzoekende partij woonachtig is (was) te 8400 Oostende, [...] (stuk 5).

De verwerende partij gaat in haar bestreden beslissing echter voorbij aan het belang van het kind en de onzekerheid die een gerechtelijk onderzoek betreffende mevrouw [E. R.] met haar meebrengt. Mevrouw [R.] is een bovendien een alleenstaande moeder die enkel en alleen maar kan rekenen op de verzoekende partij.

De voornaamste bezorgdheid van de verzoekende partij is dan ook [E.]. Het is in die zin ook dat de verzoekende partij medezaakvoerster is geworden van de B.V.B.A. [L.]. De bedoeling van de verzoekende partij was de zaak terug rendabel te maken alsook voor een financieel inkomen te zorgen die de toekomst [E.] kan verzekeren.

Daar waar de verzoekende partij initieel in België verbleef om haar familie kort te helpen is zij door omstandigheden buiten haar wil om de belangrijkste figuur van [E.] geworden alsook hoofdaandeelhouder en zaakvoerster teneinde het minderjarig kind te kunnen voorzien in onderhoud en de opvang van het kind.

De voorlopige hechtenis van mevrouw [R.] heeft ervoor gezorgd dat het schoonheidssalon gedurende de voorbije maanden niet meer operationeel was zoals voordien. De verzoekende partij heeft alles terug rendabel gemaakt. Door het schoonheidssalon opnieuw in goede banen te leiden zorgt de verzoekende partij er voor dat [E.] niets tekort komt.

De verzoekende partij wijst bovendien op het feit dat de bestreden beslissing, het inreisverbod (bijlage 13sexies) werd afgegeven op basis van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017) (artikel 110terdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en het model van de bijlage 13 sexies). Dit blijkt eveneens uit de bestreden beslissing:

“De beslissing tot verwijdering van 16/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”

(stuk 1)

Aangezien de beslissing tot verwijdering, afgeleverd 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017) kennelijk in strijd is met artikel 8 E.V.R.M., en de zorgvuldigheidsplicht alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur dient gerespecteerd worden bij het nemen van dergelijke beslissingen omtrent een uitwijzing van de verzoekende partij, is de bestreden beslissing, het inreisverbod van 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017) die gebaseerd is op dit bevel om het grondgebied te verlaten

niet wettelijk gelet op voormelde wetsbepalingen. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd niet correct toegepast.

Het feit dat verzoekende partij verboden wordt om gedurende verschillende lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Door aan de verzoekende partij een inreisverbod te betekenen, wordt zowel artikel 8 E.V.R.M. en artikel 22 van de Grondwet geschonden.

Het feit dat een inreisverbod "slechts" tijdelijk zou zijn zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, betekent niet dat er in casu geen sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel en een inreisverbod van twee jaar een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Bovendien komt het belang van een minderjarig kind op de helling te staan. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.

Eveneens zal de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat het nichtje van de verzoekende partij, die op heden minderjarig is, aan haar lot wordt overgelaten. In de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt of [E.] naar Albanië kan terugkeren. Een inreisverbod houdt in dat de verzoekende partij niet op en weg naar België afreizen om [E.] bij te staan wanneer haar moeder wordt veroordeeld in het kader van een gerechtelijke procedure.

De verwerende partij kan in die zin niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verzoekende partij op elk moment gedurende de komende jaren een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen. Deze mogelijk vindt immers zijn oorsprong in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hetgeen slechts theoretisch van aard is, en bijgevolg zeker niet gegarandeerd is te meer er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing wordt genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn.

De verwerende partij diende hier oog voor te hebben. Indien zij alle specifieke omstandigheden in rekening had gebracht dan had zij de bestreden beslissing niet genomen.

Er is een inreisverbod vastgesteld voor de verzoekende partij, waardoor er bij effectieve verwijdering het ONMOGELIJK is voor de verzoekende partij zich te vergezellen bij haar naaste familie.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt is er in casu wel degelijk sprake van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, gelet op de langdurige termijn van het inreisverbod en de scheiding van [E.] voor deze periode. Het is duidelijk dat dit een nadeel is voor de verzoekende partij, niet alleen ernstig, maar ook dat dit nadeel moeilijk, zelfs niet herstellen is of zal zijn.

De negatieve impact van het inreisverbod op het gezins- en familieleven van de verzoekende partij is voor ieder redelijk denkend mens evident. Dit geldt des te meer omdat, zoals hierboven toegelicht, uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8 ° van

de Vreemdelingenwet, voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten.

[...]

Concluderend kan men stellen dat uit de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel. De beslissing van de verwerende partij tot een inreisverbod is onaanvaardbaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

Bovendien is de bestreden beslissing volledig buiten proportie. Er wordt geen rekening gehouden met het familieleven van de verzoekende partij en het belang van het in casu aanwezige zijnde minderjarig kind. Niet alleen wordt het proportionaliteitsbeginsel, maar ook het redelijkheids – en billijkheidsbeginsel geschonden.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.”

2.1.2.1. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.1.2.2. Verzoekster verwijst naar het beroep dat zij instelde tegen de verwijderingsmaatregel van 16 maart 2017 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat, en de in dit beroep ingeroepen schendingen. Zij geeft hiermee aan dat een eventuele nietigverklaring van deze verwijderingsmaatregel vereist dat ook het hiermee gepaard gaande inreisverbod zou worden vernietigd. In dit verband kan de Raad volstaan met een verwijzing naar zijn arrest nr. 189 901 van 19 juli 2017 waarbij het beroep gericht tegen de verwijderingsmaatregel van 16 maart 2017 werd verworpen.

2.1.2.3. In casu wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Er wordt geduid dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juli 2016, haar betekend op 25 juli 2016. Verweerder benadrukt dat het hiertegen ingestelde beroep niet schorsend is.

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat verweerder in deze situatie in beginsel verplicht is om een inreisverbod op te leggen (“gaat gepaard”).

2.1.2.4. Verzoekster wijst op het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat verweerder zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, om humanitaire redenen. Zij stelt dat verweerder dient te motiveren waarom geen toepassing kan worden gemaakt van deze bepaling.

De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze wordt aangegeven waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod én waarom verweerder het nodig heeft geacht een inreisverbod voor de duur van twee jaar op te leggen. Blijkens de motivering weerhield verweerder geen specifieke omstandigheden in het voordeel van verzoekster die een kortere duur dan twee jaar van het inreisverbod rechtvaardigen, en bijgevolg evenmin humanitaire redenen die hem ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. Verweerder heeft hierbij ook op duidelijke wijze gemotiveerd waarom de ingeroepen zorg voor het kindje van haar broer of de aanwezigheid van familieleden in België volgens hem geen reden vormt voor een verdere aanwezigheid van verzoekster in België en aldus niet rechtvaardigt dat een kortere duur wordt bepaald, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat dit volgens verweerder evenmin kan worden beschouwd als een humanitaire omstandigheid waarin moet worden afgezien van het opleggen van een inreisverbod. Verweerder gaf zo wezenlijk aan dat niet blijkt dat het kind nog is aangewezen op verzoekster, nu de moeder van dit kind werd vrijgelaten uit de gevangenis, en verder evenmin bijzondere afhankelijkheidsbanden blijken tussen verzoekster en haar overige familieleden in België. Deze motivering kon in casu volstaan.

Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat verweerder, door het opleggen van het thans bestreden inreisverbod, op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft gehandeld. Verzoekster is van mening dat zij zich in humanitaire omstandigheden bevindt, waarbij zij aangeeft dat het mogelijk is dat een vreemdeling door overmacht niet naar haar land van herkomst is kunnen terugkeren. Er dient te worden aangenomen dat zij aldus doelt op het gegeven dat haar aanwezigheid in België noodzakelijk zou zijn voor het kind van haar broer, doch verweerder heeft op dit punt reeds gemotiveerd waarom hij zulks niet weerhoudt. In zoverre verzoekster deze motivering betwist, wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel inzake de duur van het inreisverbod en artikel 8 van het EVRM.

2.1.2.5. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Verzoekster geeft aldus correct aan dat het bestuur, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat een specifieke motivering hieromtrent zich opdringt (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk afzonderlijk heeft gemotiveerd omtrent enerzijds de grondslag voor het opleggen van het inreisverbod, met name de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting, en anderzijds de duur van het inreisverbod. Wat dit laatste betreft, heeft verweerder geuid dat in het licht van de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, in het bijzonder de hardnekkigheid in hoofde van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een duur van twee jaar van het inreisverbod proportioneel wordt geacht. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole. Hierbij gaat verweerder verder in op de door verzoekster eerder gevraagde verlenging van het verblijf om in te staan voor de opvoeding van het kindje van haar broer gedurende de hechtenis van de moeder van dit kind, verlenging die niet werd toegestaan aangezien de moeder van het kind op 16 juni 2016 in vrijheid werd gesteld waardoor volgens het bestuur verzoeksters aanwezigheid niet langer noodzakelijk was. Verweerder geeft aan dat verzoekster niettegenstaande haar de verlenging van het verblijf niet werd toegestaan en haar bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten, opteerde voor een verder illegaal verblijf. Verweerder geeft verder aan dat ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een noodzakelijke aanwezigheid op het grondgebied niet blijkt en evenmin wordt aangetoond dat verzoekster dan afhankelijk is van haar schoonzus en zij geen andere familiebanden heeft in haar land van herkomst. Verweerder stelt vast dat verzoekster via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar familieleden in België of dat deze laatsten haar achterna kunnen reizen naar het land van herkomst. Hij stelt verder vast dat verzoekster in België niet alleen zou samenwonen met haar schoonzus maar ook met de zus van deze laatste, doch benadrukt dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Hij benadrukt eveneens dat de zus van haar schoonzus illegaal op het Belgische grondgebied verblijft en reeds werd gerepatriëerd op 31 december 2015 en onder inreisverbod staat tot 17 december 2017.

Hij stelt dat aldus verzoekster niet kan voorhouden van haar te worden gescheiden. In het verlengde hiervan is verweerder van oordeel dat geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Hij wijst op de mogelijkheid voor verzoekster om gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familieleden en dat indien is voldaan aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht huidig inreisverbod hieraan niet in de weg hoeft te staan.

De Raad stelt vast dat gelet op de voorziene motivering dient te worden aangenomen dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het individuele geval en heeft geëuid waarom hij in de thans voorliggende omstandigheden een inreisverbod voor twee jaar oplegt. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden, of voorhouden dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch werd besloten op grond van de vaststelling dat niet was voldaan aan de terugkeerplicht. De gegeven motivering reikt verder dan de loutere vaststelling dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerdere verwijderingsmaatregel. De Raad merkt in dit verband zo ook op dat de vaststelling van een hardnekkige weigering om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel of van een hardnekkigheid om illegaal in het Rijk te willen verblijven verder reikt dan de loutere vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel waarvoor, ondanks ondernomen stappen in deze zin, gegronde redenen aanwezig kunnen zijn waarom dit niet mogelijk was binnen de toegekende termijn. De vaststelling van een hardnekkige voortzetting van het illegaal verblijf wijst daarentegen net op een ontbreken van een werkelijke intentie om gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel of in dit verband de nodige stappen te ondernemen. Verweerder wees er in casu op dat verzoekster niettegenstaande zij wist dat haar verblijf niet werd verlengd en zij bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, in het kader waarvan reeds werd geoordeeld dat haar aanwezigheid niet (langer) noodzakelijk was voor het kind van haar broer, opteerde voor een verder illegaal verblijf. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. In zoverre zij betoogt dat haar aanwezigheid op het grondgebied zich wel degelijk opdrong en opdringt gelet op het kind van haar broer, wordt verwezen naar de verdere bespreking van het middel dienaangaande. Het gegeven dat verzoekster niettegenstaande het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten vervolgens allerhande stappen ondernam om economische activiteiten uit te bouwen in België wijst ook geenszins op een werkelijke intentie in haren hoofde om gevolg te geven aan de eerdere verwijderingsmaatregel. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat een dergelijke hardnekkige verderzetting van het illegale verblijf of hardnekkige weigering om gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel geen relevant element kan zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (zie ook aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, C(2015) 6250 final, en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek). In de motivering van de bestreden beslissing kan verder ook op duidelijke wijze worden gelezen waarom de aanwezigheid van het kind van haar broer of andere familieleden in België niet in weg staat aan het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op de voorziene motivering betreffende de duur van het inreisverbod, waaronder de verwijzing naar een hardnekkige weigering om gevolg te geven aan de eerdere verwijderingsmaatregel en de motivering inzake de aanwezigheid van gezins- of familieleden in België, kan verzoekster ook geenszins dienstig voorhouden dat er geen enkele verwijzing naar de feiten is gemaakt.

Verzoekster is verder van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet kan volstaan, waar volgens haar slechts zeer summier wordt gemotiveerd over de proportionaliteit van de inmenging in haar recht op een gezins- of privéleven in België. Zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met hetgeen is terug te vinden in het administratief dossier. Wat dit betreft, betoogt zij dat zij in allerijl is gevraagd naar België te komen teneinde de zorg van het kind van haar broer op zich te nemen en dat Jongerenwelzijn bevestigt dat zij verantwoordelijk is voor de zorg en opvoeding van dit kind, gelet op de voorlopige hechtenis van de moeder van het kind. Zij voert aan dat het gegeven dat haar schoonzus onlangs voorlopig werd vrijgelaten in afwachting van een proces niet wegneemt dat haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied nog steeds noodzakelijk is. Ze wijst er ook nog op dat het kind haar, gelet op de langdurige zorg, intussen als een tweede moeder ziet en ze een uitstekende band hebben en dat ze steeds op het adres van haar schoonzus heeft verbleven in België. Zij is van mening dat wordt voorbijgegaan aan het belang van het kind en de onzekerheid die het gerechtelijke onderzoek betreffende haar schoonzus, die bovendien een alleenstaande moeder is, met zich mee brengt. Zij betoogt verder dat zij hoofdaandeelhouder en medezaakvoerster is geworden van een vennootschap die actief is in België met de bedoeling deze zaak terug rendabel te maken en zo te voorzien in een inkomen om te voorzien in het onderhoud en de zorg van het kind van haar broer en diens toekomst te verzekeren.

Dit betoog van verzoekster dient in de eerste plaats te worden onderzocht in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

2.1.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster beroept zich in de eerste plaats op de familieband met het minderjarig kind van haar broer. Deze familieband wordt door verweerder in de bestreden beslissing op zich niet betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins-, familie- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins-, of familieleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het privé- of gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geen enkele toetsing blijkt in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met de aanwezigheid in België van het kind van haar broer. Hij hield rekening met het gegeven dat verzoekster initieel een verlenging had gevraagd van haar verblijf om in te staan voor de opvoeding van dit kind gedurende de hechtenis van de moeder, doch wees er op dat deze verlenging niet werd toegestaan aangezien de moeder van het kind op 16 juni 2016 in vrijheid werd gesteld en verzoeksters aanwezigheid aldus niet langer noodzakelijk werd geacht. Verweerder stelde dat ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een noodzakelijke aanwezigheid op het grondgebied omwille van het kind niet bleek. Verder gaf verweerder ook nog aan dat verzoekster met het kind via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden ofwel deze laatste, al dan niet samen met haar moeder, al dan niet tijdelijk verzoekster kan vervoegen in het herkomstland.

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat haar schoonzus intussen in vrijheid is gesteld. Zij betoogt dat het gegeven dat haar schoonzus werd vrijgelaten evenwel niet wegneemt dat haar aanwezigheid in België nog steeds noodzakelijk zou zijn voor het kind van haar broer. Zij stelt voor inkomsten te zorgen waarmee wordt voorzien in de opvoeding van en zorg voor dit kind. Ter staving van het door haar gestelde verwijst verzoekster naar een attest van Jongerenwelzijn, stukken waaruit moet blijken dat zij in België steeds woonachtig was bij haar schoonzus en stukken waaruit moet blijken dat zij medeaandeelhouder en zaakvoerder is in België.

Met een dergelijk betoog weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster aldus geen concrete aanwijzingen naar voor brengt dat haar schoonzus sinds de vrijlating uit de gevangenis niet in staat is de zorg en opvoeding van haar kind op zich te nemen en/of dat haar schoonzus en meer specifiek dier kind daadwerkelijk op haar zijn aangewezen. Er blijkt niet dat de schoonzus zelf geen voldoende bestaansmiddelen heeft in België om in te staan voor de zorg en opvoeding van haar kind. Het gegeven dat verzoekster in België inwoonde bij haar schoonzus en het kind en medeaandeelhouder en zaakvoerder zou zijn van een vennootschap die actief is in België, volstaat nog niet om te kunnen vaststellen dat de aanwezigheid van verzoekster in België noodzakelijk is voor de zorg of opvoeding van het kind of verzoekster daadwerkelijk als moederfiguur fungeert voor dit kind. De Raad wijst er op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt dat ze nog voor het kind zorgde, sinds de moeder niet meer in voorlopige hechtenis zat. De uiteenzetting van verzoekster in haar verzoekschrift wordt niet gestaafd met een begin van bewijs. Het gegeven dat de schoonzus een alleenstaande moeder zou zijn, doet hieraan op zich ook geen afbreuk. De Raad stelt in dit verband ook vast dat het attest van Jongerenwelzijn waarnaar verzoekster verwijst, enkel stelde dat verzoekster verantwoordelijk is voor de opvoeding van het kind "*wegens de hechtenis van de moeder*", doch geeft op geen enkele wijze aan dat sinds de vrijlating van de moeder verzoeksters aanwezigheid zich nog opdringt ter vrijwaring van de belangen van het kind. Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder in de bestreden beslissing niet kon oordelen dat niet blijkt dat haar aanwezigheid in België sinds de vrijlating van haar schoonzus alsnog noodzakelijk zou zijn voor het kind.

In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoekster niet dat zij de enige en feitelijke verzorger van het minderjarig kind is of als moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België,

par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*).

In zoverre verzoekster nog wijst op de onzekerheid die het gerechtelijke onderzoek betreffende haar schoonzus met zich meebrengt, merkt de Raad op dat hieromtrent wezenlijk geen stukken worden aangebracht waaruit zelfs maar blijkt dat de schoonzus zich thans nog moet verantwoorden voor de rechtbank of deze nog een gevangenisstraf riskeert. Aldus overtuigt zij evenmin dat op dit punt enig concreet en relevant gegeven ten onrechte niet mede in overweging werd genomen. Daarenboven heeft verweerder in zijn beslissing ook duidelijk aangegeven dat verzoekster, indien haar situatie, deze van haar schoonzus of deze van het kind van haar broer wijzigt, steeds de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen, bijvoorbeeld wanneer haar schoonzus voor de rechtbank moet verschijnen of opnieuw in hechtenis wordt genomen. Verzoekster overtuigt niet dat dit geen reële optie zou zijn, dat een dergelijk verzoek niet met eerbiediging voor de rechten van het kind zou worden behandeld of dat een dergelijke optie per definitie niet tijdig een oplossing zou kunnen bieden.

De Raad stelt vast dat verzoekster op zich ook niet aangeeft de motivering te betwisten dat contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en geen hinderpalen blijken die de schoonzus en/of het kind dan verhinderen verzoekster, al dan niet tijdelijk, te vervoegen in het herkomstland. Noemenswaardige hinderpalen worden niet aangebracht.

Verzoekster geeft aan van mening te zijn dat de doorgevoerde belangenafweging niet kon volstaan, doch zonder dat zij concrete elementen aanbrengt die het bestuur bijkomend in rekening diende te brengen en die alsnog kunnen wijzen op enige disproportionaliteit. Hierbij wordt ook andermaal herhaald dat verzoekster niet aantoont dat enig aspect dat alsnog zou wijzen op de noodzakelijkheid van haar nabijheid voor de zorg en opvoeding van het kind ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder is voorbijgegaan aan het belang van het kind. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat verweerder hier wel degelijk oog voor heeft gehad, nu hij is nagegaan of er redenen voorhanden zijn die maken dat verzoeksters aanwezigheid in België noodzakelijk is voor dit kind. Hij stelde evenwel vast dat zulks niet blijkt, waar de moeder gelet op de vrijlating uit de gevangenis opnieuw de zorg en opvoeding van het kind op zich kan nemen. In het licht hiervan – en waar zij deze vaststelling niet weerlegt en niet aantoont sinds de vrijlating van de moeder daadwerkelijk nog in te staan voor de zorg en opvoeding van het kind – maakt verzoekster niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind ernstig gevaar loopt of dat het bestuur, wat het hoger belang van het kind betreft, geen redelijke en evenwichtige afweging heeft doorgevoerd. Verzoekster brengt ook geen concrete elementen naar voor in hoofde van het kind die maken dat dit kind, al dan niet samen met de moeder, verzoekster niet in redelijkheid kan vervoegen in het herkomstland en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat het bestuur de feitelijkheden van het dossier heeft miskend of dat het bij het nemen van zijn beslissing enig relevant element ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken of hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan die maken dat de gemaakte belangenafweging niet kon volstaan of dat deze als disproportioneel dient te worden beschouwd.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoekster geeft als dusdanig niet aan het gestelde in de bestreden beslissing te betwisten dat het gegeven dat zij in België op hetzelfde adres verbleef als haar schoonzus en dier zus nog niet maakt dat er sprake is van een gezinssituatie die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dat in deze relaties geen bijzondere afhankelijkheid blijkt. Aldus blijkt niet dat deze gezinsrelaties als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft daarenboven ook nog geduid dat verzoekster via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met haar schoonzus of dat deze laatste haar al dan niet tijdelijk kan vervoegen in het herkomstland en de zus van haar schoonzus verder in illegaal verblijf is en daarnaast ook reeds werd gerepatrieerd naar haar herkomstland en onder inreisverbod staat. Aldus zag verweerder, zelfs voor zover alsnog een beschermens-

waardig privé- dan wel gezins- of familieleven diende te worden aangenomen, ook in geen geval redenen die wezen op enige disproportionaliteit tussen verzoeksters belangen en het algemene belang. Verzoekster brengt geen argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze beoordeling of die alsnog kunnen wijzen op enige disproportionaliteit.

Waar verzoekster ten slotte aangeeft dat ze hoofdaandeelhouder is van een vennootschap die actief is in België, wijst de Raad erop dat het document dat verzoekster bijbrengt om dit te bewijzen geen datum bevat. Het aansluitingsformulier 'sociale verzekering voor zelfstandigen' is weliswaar ondertekend, maar bevat ook geen datum. De bevestiging van de aanvraag tot aansluiting bij UNIZO dateert van 12 oktober 2016. Dit is nadat haar kort verblijf reeds een aantal maanden was verstreken en ook nadat verweerder reeds een beslissing had genomen om haar verblijf niet te verlengen. Verzoekster was op dat moment reeds in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift van 1 augustus 2016 blijkt dat verzoekster met de overname bezig was, toen er reeds was beslist dat haar verblijf niet zou worden verlengd. Voormelde zaken hebben zich bijgevolg ontwikkeld in een periode waarin verzoekster zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het leiden van een zaak in België vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster legt geen dergelijke elementen voor.

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.1.2.7. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar reeds werd vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.1.2.8. Gelet op voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat het bestuur bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, en wat de familiebanden betreft tussen verzoekster enerzijds en haar schoonzus en dier kind en zus anderzijds, geen voldoende motivering heeft voorzien of hierbij enig concreet gegeven of enige relevante en specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht die verweerder er had kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur of zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat de motieven in strijd zijn met de stukken van het administratief dossier of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.2.9. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.10. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, dat ook nauw samenhangt met het redelijkheidsbeginsel, wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding niet aan. Een schending van het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt vast dat de toelichting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.12. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

2.1.2.13. De terugkeerrichtlijn werd ten slotte omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Er blijkt niet dat verzoekster zich in casu nog rechtstreeks kan beroepen op artikel 11 van de betreffende richtlijn.

2.1.2.14. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 15 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het recht op eigendom zoals voorzien in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het billijkheidsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

“Albanië is sedert 2014 kandidaat – lid van de EU. Bijgevolg kunnen inwoners van die land zich de facto beroepen op het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 15 van het Handvest bepaalt:

- 1. Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.*
- 2. Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/11 NL*
- 3. Onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken, hebben recht op arbeidsvoorwaarden die gelijkwaardig zijn aan die welke de burgers van de Unie genieten.*

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zaakvoerster is van de B.V.B.A. [L.] zou haar een inreisverbod opleggen van 2 jaar een onevenredige en ongeoorloofde aantasting van haar eigendom met zich meebrengen (artikel 1 EAP EVRM), alsook zou het haar vrijheid van het beroep en het recht op werken op onbillijke wijze aantasten.

De B.V.B.A. [L.] bestaat uit drie handelszaken. De drie handelszaken zijn gebouwd op de verzoekende partij, waarbij zij zelfs tot voorheen één zaak uitbaatte. Niettegenstaande de administratie van dergelijke gegevens op de hoogte is, is er geen enkel spoor terug te vinden betreffende het beroepsleven van de verzoekende partij. De materiële motiveringsplicht, in samenhang met de op de verwerende partij zorgvuldigheidsplicht, wordt manifest geschonden.

De verzoekende partij is door omstandigheden in een positie gekomen waarbij zij als enige en op continue wijze voor een minderjarig kind zorgt.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

2.2.2.1. Artikel 1 van Eerste Protocol bij het EVRM luidt als volgt:

“Iedere natuurlijke of rechtspersoon heeft het recht op het ongestoord genot van zijn eigendom. Aan niemand zal zijn eigendom worden ontnomen behalve in het algemeen belang en onder de voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht.

De voorgaande bepalingen tasten echter op geen enkele wijze het recht aan, dat een Staat heeft om die wetten toe te passen, die hij noodzakelijk oordeelt om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen of boeten te verzekeren.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing verzoekster geen eigendom ontnemt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster gedurende twee jaar het Schengengrondgebied niet mag betreden en onder verbod staat hier te verblijven. In zoverre verzoekster in dit verband verwijst naar het gegeven dat zij medeaandeelhouder is van een vennootschap in België, blijkt niet dat hiervoor enige aanwezigheid in België of op het Schengengrondgebied is vereist. In zoverre zij stelt zaakvoerder te zijn, blijkt niet dat dit verband houdt met het recht op eigendom als dusdanig.

2.2.2.2. In zoverre verzoekster verder de schending inroept van artikel 15 van het Handvest, stelt de Raad allereerst vast dat volgens de eerste paragraaf van deze bepaling eenieder het recht heeft te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing op zich verzoekster niet het recht ontzegt om te werken of een door haar gekozen beroep uit te oefenen. Verzoekster toont niet aan dat zij in haar herkomstland niet gerechtigd is om te werken of zij aldaar het door haar gekozen beroep niet kan of mag uitoefenen. Aldus blijkt niet dat deze bepaling in het gedrang dreigt te komen. Er blijkt verder niet dat deze bepaling dienstig kan worden ingeroepen om het recht op te eisen economisch actief te zijn in een welbepaalde lidstaat waarin men op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. De tweede paragraaf van deze bepaling betreft verder specifiek burgers van de Unie. Tot nader orde is verzoekster als Albanese onderdaan geen burger van de Unie. Het gegeven dat Albanië kandidaat-lidstaat is, doet hieraan geen afbreuk. De derde paragraaf betreft verder onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken. Op dit punt stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij als dusdanig is te beschouwen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij over een beroepskaart beschikt om als zelfstandige actief te mogen zijn in België, of hiervan te zijn vrijgesteld. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op artikel 15 van het Handvest.

2.2.2.3. In zoverre verzoekster verder aangeeft dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod en de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ten onrechte geen rekening hield met het gegeven dat zij zaakvoerder is van een vennootschap die actief is in België, toont zij niet aan dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing officieel als zaakvoerder van de betreffende vennootschap was te beschouwen derwijze dat het bestuur met een dergelijk gegeven rekening kon of diende te houden. Wezenlijk beperkt zij zich op dit punt tot een loutere bewering. Daarenboven, en ten overvloede, blijkt ook niet dat verzoeksters aanwezigheid in België of op het Schengengrondgebied dan is vereist en zij deze taken niet vanuit het herkomstland kan uitvoeren. In zoverre verzoekster zich daarnaast beroept op het uitbaten van een handelszaak in België, herhaalt de Raad verder dat zij niet aantoonbaar over een beroepskaart te beschikken om als zelfstandige actief te zijn in België, of hiervan te zijn vrijgesteld. Er blijkt niet dat het gegeven dat een vreemdeling tijdens een onregelmatig of illegaal verblijf een zelfstandige activiteit in België uitoefent zonder dat blijkt dat hij of zij hiervoor de vereiste toelating heeft, of hiervan is vrijgesteld, is te beschouwen als een relevante omstandigheid die in rekening dient te worden gebracht bij het opleggen van een inreisverbod of die van aard is dat deze een invloed vermocht te hebben op het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er blijkt zo niet dat een vreemdeling een wettig belang heeft bij het aanvoeren dat hij of zij de kans moet hebben om binnen een kortere tijdsperiode terug te keren naar het Schengengrondgebied omwille van het uitoefenen van een zelfstandige activiteit wanneer en zo lang niet blijkt dat hiervoor een toelating werd verkregen van het bevoegde gewest. Verzoekster toont ook niet dat zij dan enige reële kans zou maken op het verkrijgen van een beroepskaart. In zoverre verzoekster betoogt dat zij "*als enige en op continue wijze*" voor het kind van haar broer zorgt, stelt de Raad andermaal vast dat zij zich in wezen beperkt tot een loutere bewering, zonder hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt aldus opnieuw niet aangetoond.

2.2.2.4. In zoverre verzoekster andermaal de schending inroept van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn en van het billijkheidsbeginsel kan het volstaan met te verwijzen naar de bespreking dienaangaande in het kader van het eerste middel.

2.2.2.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

[...]

Tegen de beslissing van 16 maart 2017 (kennisgeving 16 maart 2017) waarbij een inreisverbod wordt opgelegd staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Nepal, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure "uiterst dringende noodzakelijkheid" is het immers noodzakelijke dat er "ernstige middelen" worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient "een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie".

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

"eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een "aandachtige", "volledige" en "strikte" controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Ook artikel 8 E.V.R.M. heeft een directe werking en wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als één van de essentiële mensenrechten beschouwd. Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

De verzoekende partij herinnert in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van

zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“§106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, S.J. v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak S.J. v. Belgium. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van haar beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallele juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse

vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.”

2.3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar derde middel aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch zij hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoeksters kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing.

De in het derde middel aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

2.3.2.2. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereist dat bij een ernstige grief ontleend aan deze eerste bepaling een van rechtswege schorsend beroep tegen een verwijderingsmaatregel mogelijk dient te zijn waarbij een ex nunc onderzoek wordt gevoerd en dat in de praktijk toegankelijk is. Zij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat thans noch een verwijderingsmaatregel noch een ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt. In zoverre verzoekster betoogt dat eenzelfde dient te gelden wat betreft inreisverboden en een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM, staat zij zulks niet aan de hand van rechtspraak van het EHRM. Nu artikel 3 van het EVRM, in tegenstelling tot artikel 8 van het EVRM, een absoluut verbod inhoudt, blijkt niet dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak zonder meer kan worden doorgetrokken. In de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van het EHRM verwijst dit Hof zo ook naar de onomkeerbare schade ingeval van behandelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, om te stellen dat een van rechtswege opschortend beroep mogelijk dient te zijn. Er blijkt ook geenszins dat er bij een verwijdering van het grondgebied niet langer sprake kan zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel wat het beroep gericht tegen het inreisverbod betreft. De Raad benadrukt dat verzoekster de facto de kans kreeg om haar middelen aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van het eerste en tweede middel is gebleken dat verzoekster geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt. Verzoeksters standpunt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest zijn geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekster maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat zij in haar situatie, en in het licht van de thans geldende wetgeving, dienstig kan verwijzen naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof.

2.3.2.3. Op basis van verzoeksters uiteenzetting van het middel en hetgeen voorafgaat, blijkt evenmin een miskennis van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Er wordt niet concreet geduid waarom een schending van dit verdragsartikel of deze beginselen voorligt. Voor zover nodig, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.3.2.4. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS